

Arrest

nr. 178 265 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, van Somalische nationaliteit, de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Italië.

Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag."

2. Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem of haar reeds werd toegekend.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, (ii) hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (iii) verzoekers fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, (iv) de mogelijkheid bestaat een vraag tot bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling in te dienen, (v) er voor het overige geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met zijn geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde Italiaanse documenten en (vi) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn deze beslissing te wijzigen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans op algemene wijze oppert dat "dakloosheid bij personen met internationale bescherming (...) een bijzonder groot probleem in Italië" is, en in dit verband wijst op het "feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten" wijst de Raad op de vaststelling dienaangaande in de bestreden beslissing waar wordt "opgemerkt dat" verzoeker "de dag na" zijn "erkenning als vluchteling het opvangcentrum vrijwillig heeft verlaten terwijl u er nog tot 15 mei 2012 mocht blijven (CGVS 2, p. 7). Bijgevolg heeft u zich vrijwillig aan de door de Italiaanse autoriteiten aangeboden voorzieningen onttrokken."

Voorts wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoeker "na" zijn "erkenning slechts naar twee plaatsen -met name één keer naar het asielbureau en twee keer naar Caritas-" is "gegaan om hulp te zoeken in verband met huisvesting, woonst en uitkering (CGVS 2; p. 6 t.e.m. 9). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat" verzoeker "na" zijn "erkenning als vluchteling doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en huisvesting te vinden", een vaststelling welke verzoeker niet ontkracht of weerlegt of in een ander daglicht plaatst.

Verzoekers huidig betoog dat "Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen in Italië" mist, net als zijn argument dat "zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij altijd op straat moeten overleven en is zij meermaals mishandeld geweest (...)" feitelijke grondslag, aangezien verzoeker tijdens zijn twee uitgebreide verhoren op het Commissariaat-generaal geen gewag heeft gemaakt van discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen in Italië en het feit dat hijzelf er mishandeld zou zijn geweest, laat staan dat hij hierover uitgebreid zou hebben verteld, zoals hij thans voorhoudt. Verzoekers argumentatie dienaangaande gaat dan ook niet op en is niet ernstig.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst dan wel eerste land van asiel een ernstig en reëel risico

loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst dan wel eerste land van asiel, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad wijst er voorts op dat in het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die de Italiaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Vooreerst wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat het beroep *in casu* tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U. een annulatieberoep is op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet.

5.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar standpunt blijft. Zij wijst erop dat de situatie in Italië problematisch is en dat het niet ernstig is te stellen dat zij het opvangcentrum in Italië vrijwillig heeft verlaten en geen enkele actie heeft ondernomen om hulp en bijstand te krijgen. Zij herhaalt dat zij 3 stappen heeft ondernomen om als erkend vluchteling bijstand te verkrijgen maar dat zij daar niet in geslaagd is.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 oktober 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS